

sig, at Orlogsværftet har været i Stand til at slutte meget heldige Kontrakter angaaende Anskaffelse af Kul, saa at Kul nu kan anskaffes betydeligt billigere, end det tidligere har været Tilfældet. Meningen med Samraadet, der er fremkaldt af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, var, saa vidt jeg har forstaaet, heller ikke at angribe Orlogsværftets Kulforsyningsmaade, men at fremkalde en Sammenligning mellem denne og den Maade, hvorpaa Statsbanerne forsyne sig med Kul, idet det ærede Medlem har den Opfattelse, at Statsbanerne forsyne sig med Kul paa en uheldig Maade, medens det netop var en heldig Ordning, der var truffen ved Orlogsværftet. Imidlertid er Sagen ikke bleven fuldt belyst for Udvalget, idet vi ikke have faaet alle de paagældende Oplysninger fra Statsbanerne. I øvrigt skal jeg overlade til det ærede Medlem, som har rejst Sagen, nærmere at udtale sig om den.

Under Nr. 124 ville ærede Medlemmer se, at der har været forhandlet om Forholdene ved Broen over Mariager Fjord ved Hadsund. Dette referer sig til en Post, som findes paa Tillægsbevillingslovforslaget, Sp. 4035 i Tillæg A. Ærede Medlemmer ville der finde et Forslag om en Bevilling paa 20,192 Kr. 93 Øre, som i Virkeligheden er en Bevilling paa 23,254 Kr. 68 Øre, idet de 3,061 Kr. 75 Øre ere Genbevilling. Beløbet skal dels anvendes til Dækning af et Erstatningsansvar, for hvilket der er faldet Dom, nemlig 7,254 Kr. 68 Øre og dels, nemlig 16,000 Kr., til Iværksættelse af forskellige Foranstaltninger ved Broen over Hadsund. Det er ikke selve Bevillingen, der har vakt Betænkelighed hos Udvalget, men der er til denne Bevilling knyttet en Bemærkning af følgende Indhold — det staar Sp. 4037—38 i Tillæg A.: „Naar disse Foranstaltninger ere fuldførte, er efter Ministeriet for offentlige Arbejders Formening det Tidspunkt kommet, da Vedligeholdelsen af Broen i Henhold til den Overenskomst, der er oprettet mellem de i samme interesserede Parter angaaende dens Vedligeholdelse og Drift, fuldt ud maa overtages af Aalborg-Hadsund Jernbaneselskab, saaledes at samtlige de hermed forbundne Omkostninger fremtidig blive Statskassen uvedkommende“. Imod denne Anmærkning, som, hvis den stod upaataalt, uden Tvivl vilde indvirke paa Retsforholdet mellem Staten og de paagældende Jernbaneselskaber, er der baade af Aalborg-Hadsunds og af Randers-Hadsunds Jernbanebe-

styrelse nedlagt en bestemt Protest. Begge de paagældende Jernbaneselskaber have paa det bestemtteste udtalt sig imod, at en saadan Anmærkning fik Indflydelse paa Retsforholdet mellem Staten og Selskaberne, og jeg skal ikke nægte, at efter at jeg har beskæftiget mig temmelig indgaaende med denne Sag, er jeg bleven noget forbavset over, at Ministeriet under de foreliggende Forhold og Omstændigheder har forsøgt ved en saadan Bemærkning at forandre det bestaaende Retsforhold.

Forholdene ere i formel Henseende ikke lagte særlig godt til Rette fra Ministeriets Side. Det forbavser mig, maa jeg tilstaa, at et Ministerium for offentlige Arbejder, der udelukkende betjenes af Jurister, naar jeg ser bort fra den højtærede Minister selv, netop har lagt det juridiske Grundlag for en saadan Sag saa daarligt til Rette, som det her er sket. Der bestaar en Overenskomst mellem disse Jernbaneselskaber og Staten angaaende Benyttelsen af Broen, og i denne staar der en Sætning om, at Selskaberne skulle dække for den Skade, der maatte opstaa ogsaa ved Naturbegivenheder, Paasejling eller paa anden Maade. Men ikke desto mindre har der været en Række Tilfælde, hvor der har været tilføjet denne Bro temmelig betydelig Skade ved Paasejling, og der har været 2—3 maaske 4 Retssager i saadanne Anledninger, og i alle disse Sager er Broens Ejer bleven dømt til at erstatte Skaden, og i alle disse Sager har Ministeriet simpelt hen optraadt uden nogen Protest som Ejer af Broen og som den, der var forpligtet til at betale Skaden. Denne Optræden har efter min Mening altsaa været ligefrem retsstiftende. Naar disse to Selskaber og navnlig Aalborg-Hadsund Selskabet, som er det, der formelt staar til Ansvar derfor, Gang efter Gang have kunnet skrive til Ministeriet og bedt om Bemyndigelse til at anlægge Sag ogsaa paa Ministeriets Vegne, og de have faaet denne Bemyndigelse uden nogen Art Indsigelse fra Ministeriets Side, og naar Ministeriet, efter at Dommen i Sagerne er falden, uden nogen Betænkelighed og uden at nævne, at der kunde være Tale om, at det ikke var Staten, der var forpligtet til at betale, er gaaet til Rigsdagen og har faaet de fornødne Bevillinger til at betale, kan man efter min Opfattelse af et saadant Forhold ikke pludselig ved en Anmærkning paa Finansloven skabe en ny Ordning. Man siger, at naar man har gennemført de foreslaaede Foranstaltninger, maa det Tidspunkt være kom-